

Naar vil han altsaa komme op til den nævnte Minimumsdragløb. Jeg tror, at den Forordning, som stilles her fra Socialdemokratiets Side, er en overordentlig moderat og bedste Forordning. Vi forlange ikke flotte og store Lønninger for disse Mand, men vi forlange saadanne Naar for dem, at de dog kunne leve nogenlunde anstændig med deres Familier af den Løn, Staten betaler dem. Og jeg vil haabe, at alle de, som ere Arbejdsvener — og det er jo alle i denne Sal, der forstikke jo alle i denne Sal, at de ere — ville arbejde hen til, at dette kunde ske Fyldest. Og jeg vil ogsaa henstille dette Forslag til den høje Regerings velvillige Overvejelse, og navnlig vil jeg gøre det af den Grund, at det vil være vanskeligt for en privat Mand at sige, at her skulle Posterne forhøjes med saa store og her med saa store Beløb; her er man nødt til at ty til Regeringens Hjælp for at kunne gøre Overflag og for at kunne faa at vide, hvor mange Arbejdere der henhører under det og det Budget. — I Forbindelse hermed vil jeg omtale en anden Forordning, som jeg kunde have lyst til at fremsætte for Statsarbejdernes Vedkommende. Det er en Forordning, som ikke er ny fra Statens Side, thi det er en Forordning, som Staten allerede har gennemført for adskilliges Vedkommende, og som mange private allerede have gennemført. Det er nemlig, at Staten skal give sine Arbejdere en Uges Ferie hvert Aar. Der er jo mange af os, maasse de allerfleste i denne Sal, som ere saa lykkelige at have en Ferietid og Hviletid i Aarets Løb, og vi længes jo alle sammen efter, at denne Tid skal komme, og det er — kunne vi gerne sige — den bedste Tid, vi have hele Aaret. Men jeg synes, at alle vi, der ere saa lykkelige at have en Ferie, hvor vi kunne hvile ud, faa ligesom en bitter Smag ved at hvile ud i denne Ferie, naar vi se paa, hvor mangfoldige af vore Medmennesker der maa slide Dag ud og Dag ind og aldrig kende til Ferie. Denne Forordning synes jeg ikke er saa overordentlig stor, den vil da i det højeste kunne andrage en Uges Løn, altsaa ^{1/52} af de Penge, som blive bevilgede til disse Arbejdere; naar Beløbet bliver forhøjet med ^{1/52} vil jo denne Forordning kunne ske Fyldest. Private have allerede indført noget saadant; mange private Bedrifter give deres Arbejdere Ferie, kan Staten ikke følge dette Eksempel? Kan den ikke holde Skridt med de private Arbejdsgivere? Jeg tror, at den kan det, og jeg vil, som sagt, henstille dette til den højterede Regering og til det Udvalg, som faar med Finansloven at gøre.

Jeg skal derefter gaa over til at tale om et andet Spørgsmaal, der staar i temmelig nær Forbindelse med det foregaaende, nemlig Spørgsmaalet: Staten som Forsørger. Jeg tænker her navnlig paa de Børn, hvis Forældre ere døde i Statens Tjeneste, og over for hvem Staten altsaa har en Forsørgerpligt. Alle disse Børn have altsaa det fælles, at deres Fædre ere døde i Statens Tjeneste, og at de alle sammen ere trængende til Statens Forsorg. Naar vi nu se omkring paa de forskellige Budgetter, ville vi finde, at det er en højt forskellige Maade, hvorpaa Staten behandler disse Børn. Jeg skal her blot fremdrage nogle enkelte Eksempler. Til et Banearbejdsbarn giver Staten 20 Kr., til et Kulsarbejdsbarn 24 Kr., til et Sergentbarn 35 Kr., til et Portnerbarn 40 Kr., til et Tolbasistbarn 48 Kr., til et Missionærbarn 50 Kr., til et Præstebarn 72 Kr., til et Seminarieførstanderbarn 80 Kr., til et Byfogedbarn 84 Kr. og til en Forstanders Barn fra Skælsbærg 100 Kr. Hvem kan nu finde System i dette? Thi det er ikke alene forskelligt for de forskellige Ministre, men ogsaa inden for det samme Ministerium finder man forskellige Takster. Det forekommer mig, at disse Børn, saa snart de lære at skønne, her faa at føle, at de leve i en Klassestat, og at det, som det kommer an paa, er: Hvor højt har din Fader været paa Straa, for derefter bliver din Understøttelse beregnet? Man maa jo dog sige, at disse Børn staa alle Staten lige nær. For alles Vedkommende ere Fædrene døde i Statens Tjeneste, og de trænge alle i lige høj Grad til Mad og Klæder. Jeg synes derfor, at Staten har absolut den samme Forsørgerpligt over for det ene som over for det andet, og jeg synes det er et grimt Klassepræg, som her hænger ved Finansloven. Jeg vilde ønske, at dette Klassepræg kunde blive fjernet, saaledes at man ikke ser dette Spørgsmaal fra et Klassestandpunkt og spørger: Hvad har din Fader været, derefter skal din Understøttelse bestemmes; men at man ser det fra et rent humanitært, et rent menneskeligt Standpunkt og siger: Vi give saa og saa meget. Jeg vil derfor tillade mig at nævne en Sum af 60 Kr. om Aaret, altsaa 5 Kr. om Maaned, som en passende Understøttelse til saadanne Børn, over for hvem Staten har Forsørgerpligt. Det vilde jo ikke komme til at andrage saa forfærdelig mange Penge, om vi toge dette Klassepræg bort fra Finansloven og altsaa lode os lede af rent menneskelige Grundfætninger.